

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3166/2022
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1829/22 од 28.04.2022. године, у седници већа одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1829/22 од 28.04.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1829/22 од 28.04.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 292/20 од 22.10.2021. године, у ставу првом и трећем изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиље и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, тужиљи на име накнаде штете исплати:

на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде укупан износ од 46.077,25 динара и то:

-за 2017. годину, за март износ 1.579,82 динара, за мај износ од 1.579,82 динара, за јун износ од 494,06 динара, за август износ 1.579,82 динара, за октобар износ 494,06 динара и за новембар износ 494,06 динара,

-за 2018. годину, за јануар износ 4.077,07 динара, за фебруар износ 494,06 динара, за март износ 2.882,73 динара, за април износ 1.694,87 динара, за мај износ 4.092,70 динара, за јун износ 1.694,87 динара, за јул износ 2.893,78 динара, за август износ 4.092,70 динара, за септембар износ 495,96 динара, за октобар износ 4.092,70 динара, за новембар износ 2.893,78 динара и за децембар износ 1.694,87 динара,

-за 2019. годину, за јануар износ 6.202,64 динара, за март износ 120,56 динара, за април износ 534,69 динара, за мај износ 948,82 динара и за јул износ 948,82 динара, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец, па до коначне исплате,

и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, износ од 22.808,62 динара и то:

-за 2017. годину, за март износ 756,62 динара, за мај износ 756,62 динара, за јун износ 236,62 динара, за август износ 756,62 динара, за октобар износ 236,62 динара и за новембар износ 236,62 динара,

-за 2018. годину, за јануар износ 1.952,62 динара, за фебруар износ 236,62 динара, за март износ 1.380,62 динара, за април износ 808,62 динара, за мај износ 1.952,62 динара, за јун износ 808,62 динара, за јул износ 1.380,62 динара, за август износ 1.952,62 динара, за септембар износ 236,62 динара, за октобар износ 1.952,62 динара, за новембар износ 1.380,62 динара и за децембар износ 808,62 динара,

-за 2019. годину, за јануар износ 2.959,27 динара, за март износ 60,27 динара, за април износ 267,34 динара, за мај износ 474,41 динар, за јул износ 474,41, за август износ 267,34 динара и за октобар износ 474,41 динар, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате, као и да тужилји накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 148.397,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 292/20 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилје којим је тражила да се обавезе тужена да за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати тужилји на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде укупан износ од 46.077,25 динара и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године укупан износ од 22.808,62 динара, све са законском затезном каматом на појединачно одређене износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец, па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужилје ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада повучена. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 40.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1829/22 од 28.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилје и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужилја због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

По одредби члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса

или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је имајући у виду различиту судску праксу судова у истој чињеничноправној ситуацији дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље.

Врховни касациони суд је испитао побјигану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код тужене на неодређено време и решењем од 03.05.2006. године распоређена на радно место ..., у звању виши референт, са коефицијентом за обрачун и исплату плате 8,30, уз увећање коефицијента за остварени радни стаж. Решењем тужене од 12.11.2019. године, тужиља је распоређена на радно место ..., у Одељењу за ... при Општинској управи и одређен јој је коефицијент за обрачун плате 8,85. У спорном периоду тужиља је обављала рад код тужене, а обрачун плате јој је вршен у складу са донетим појединачним актима и са увећањем за 50% применом Закључка Владе Републике Србије од 25.12.2008. године по основу радног ангажовања на Косову и Метохији. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђени су појединачни износи тражене разлике зараде, за спорни период, у две варијанте. Висина разлике између минималне и основне зараде која је тужиљи исплаћена без увећања по Закључку Владе РС износи 46.077,25 динара, док висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде износи 22.808,62 динара (прва варијанта) и тужбени захтев је прецизиран у складу са овом варијантом налаза и мишљења вештака. По другој варијанти, нема разлике у заради коју тужиља потражује, јер је зарада коју је тужиља примила са „косовским додатком“ већа од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиље сматрајући да је исплаћена зарада тужиљи правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне. Из ових разлога, судови сматрају да тужиља неосновано потражује утужену разлику, по оба основа.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште нижестепених судова, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужиља на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиљи у складу са Закључком Владе Републике Србије број од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиљи је у спорном периоду обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужиља је имала право на исплату плате у висини

минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиљи са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Из ових разлога тужиља има право на утужену разлику плате, па су нижестепене пресуде преиначене и усвојен тужбени захтев.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Полазећи од успеха у поступку, а сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове целог поступка у износу од 148.397,00 динара. Тужиљи су досуђени опредељени трошкови који обухватају: састав тужбе и два образложена поднеска по 9.000,00 динара, заступања на три одржана рочишта по 10.500,00 динара, заступања на једном неодржаном рочишту 6.000,00 динара, састав жалбе и ревизије по 18.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), накнаду за обављено вештачење 6.000,00 динара, као и судске таксе за: тужбу, првостепену одлуку, жалбу и другостепену одлуку по 4.655,00 динара, ревизију 9.311,00 динара и ревизијску одлуку 13.966,00 динара, одмерено према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић